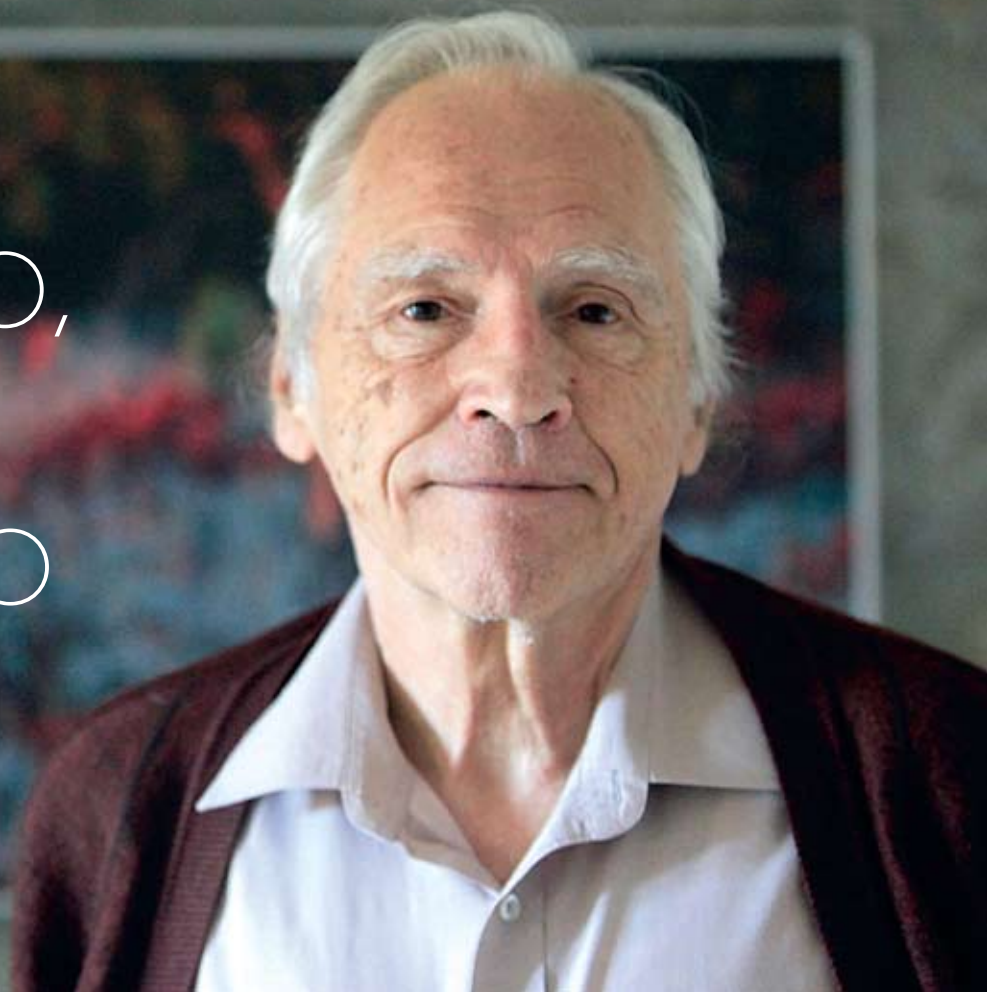

tukaj smo zato, da se naučimo ljubiti

Vse več mojih znancev se odloča za regresoterapijo, torej voden poskus vračanja v prejšnja življenja. Njihova doživetja so v najslabšem primeru zelo zanimiva. Tako je do mene prišla tudi vest o velikem mojstru, neke vrste Obi Wan Kenobiju prдавne vede o sestopu v prejšnja življenja. To je Jan Erik Sigdell, ki se z regresoterapijo ukvarja že vse od začetka osemdesetih. Opravljenih vrnitev že dolgo ne šteje več. Skromno se nasmehne samo, da jih je bilo nekaj tisoč. »Regresoterapija sicer prav gotovo ni nobena panacea, torej univerzalno zdravilo,« hitro doda. »A je lahko vseeno izjemno koristna pri široki paleti težav. Vsekakor tudi zdravstvenih.«

Sprašuje: JURE ALEKSIČ | Foto: MAVRIC PIVK

Upokojenec, ki se je z ženo Slovenko ustalil v idilični primorski hiški v Dutovljah, je prijeten in izjemno učen sogovornik. Kako tudi ne bi bil, ko pa že vse življenje raziskuje. Poleg več kot desetih knjig za nemško tržišče je tudi avtor dveh knjig v slovenskem jeziku, Regresija v prejšnja življenja in Nevidni vplivi. Po dolgi in uspešni karieri na področju medicinske tehnike je pokoj v celoti posvetil raziskovanju in pisanju. Same regresoterapije pa se ne loteva več, razen v tistih redkih in posebno težkih primerih, v katerih drugim regresoterapevtom ni uspelo doseči preboja.

Večina ljudi je še vedno v najboljšem primeru skeptična do koncepta prejšnjih življenj. Obstaja kak konkreten dokaz, ki bi jih prepričal o nasprotnem?

Dokazovanja bi se lahko lotili na več načinov. Zame je najbolj pomembna sama empirija; torej kako učinkovita je pri reševanju posameznikovih težav regresoterapija. V vseh letih me je namreč zelo malo klientov obiskalo iz radovednosti. Velika večina jih je prišla s hudimi problemi. Ti so se po uspešni regresoterapiji umirili, pogosto celo izginili. Fobije, duševne motnje, zdravstvene težave – vse to gre lahko stran, ko smo se soočili z nezavednimi spomini iz prejšnjih življenj. To sem prevečkrat videl na lastne oči, da bi lahko še obstajala senca dvoma. Kako bi bilo to možno, če prejšnja življenja ne bi bila resnična?

Pa vendar uradna znanost ne priznava takega pogleda.

Seveda ne, ko si pa tako očitno sploh ne želi dokazov o tem. Reinkarnacija se ne sklada z njenim svetovnim nazorom, zato celotno področje pretežno ignorira. Znanstveniki za izkušnje v regresoterapiji v najboljšem primeru iščejo vse druge možne razlage – fantazije v možganih, naključne zgodbe, ki da so jih ljudje sestavili iz videlih filmov in prebranih knjig ... Nak, znanosti ustrezne poglobljene raziskave preprosto ne zanimajo. Če se bo takega raziskovanja kdaj lotila, bo odkrila marsikaj zanimivega.

V nasprotju s številnimi terapevti v svoji osebni praksi že dolgo ne uporabljate več hipnoze. Kako to?

Ker lahko pripelje do neljubih zapletov. Sicer redko, a se lahko zgodi. Pod hipnozo vse skupaj včasih postane tako intenzivno, da je lahko nevarno. Avstrijski kolega mi je recimo že pred leti povedal, da mu je med seanso hipnotiziran klient skočil skozi okno. Na srečo je bila ordinacija v pritličju.

Ampak če bi bila v petem nadstropju...

Na srečo ni bila. No, tudi avstrijski kolega je kmalu potem opustil hipnozo in presedlal na druge tehnike.

A kako se zgodi, da gospod kar tako na lepem skoči skozi okno?

Odgovor na to vprašanje sta izluščila, ko sta po skoku nadaljevala seanso. In ugotovila, da se je gospod v prejšnjem življenju skozi okno rešil iz goreče hiše.

Aha ...

V stanju hipnoze se telesna zavest povsem potopi v staro nepredelano situacijo. Gospod si je s skokom ponovno nagonsko skušal rešiti življenje. Drugi se recimo vrnejo v kako veliko bitko in mahajo po zraku, kot da odbijajo sulice resničnih sovražnikov. To sem večkrat videl na lastne oči. Kadar je v igri hipnoza, je vse skupaj preprosto malce preveč nepredvidljivo. Raje sem se izuril v tehnikah, s katerimi zavest sicer pripeljemo v stik s preteklostjo, vendar telo ostane mirno.

Sliši se pametno. Veste, kaj sem vas hotel vprašati: kaj sploh je karma? Nekako se mi zdi, da tudi v ezoteričnem rajonu nihče zares ne ve oziroma jo vsakdo pojasnjuje precej drugače. V popularni govorici se je ustalil pomen, ki je še najbližje nekakšni kazni. Namreč v stilu: »Čakaj se, čakaj, te bo že karma začopnila!« Drži, vendar nikakor ne gre za kazen. Karma je predvsem lekcija, ki jo moramo usvojiti.

Kakšne vrste lekcija?

Osnovni razlog bivanja v tej naši materialni dimenziji je, da se naučimo ljubiti. Da doumemo, da so vsi ljudje naši bratje in sestre. In da je

” V vseh letih me je zelo malo klientov obiskalo iz radovednosti. Velika večina jih je prišla s hudimi problemi. Ti so se po uspešni regresoterapiji umirili, pogosto celo izginili.

največja napaka, ki si jo lahko dovolimo, da nekoga sovražimo. Tudi če je nekdo občutno nižje na karmičnem stopnišču kot mi, je še vedno naš brat. In ni vreden čisto nič manj od nas. Naše začasno materialno domovanje je organizirano okrog vodila: Kar koli prizadenemo drugemu, bomo prej ali slej občutili sami. Naša duša si vse zapomni, tudi če si možgani ne. Po smrti se bomo spomnili in svoje bodoče lekcije načrtovali glede na zagrešene napake.

Spomini iz prejšnjih življenj naj bi bili zaklenjeni v našem nezavednem, kajne? Tako.

Mar to pomeni, da novorojenček priveka na svet z že precej izdelanim nezavednim delom?

Da. Otročki že vse od začetka razumejo veliko več, kot si mati misli. Z ustrezno spodbudo se lahko vsi jasno spomnimo tudi časa, ki smo ga preživeli v materinem trebuhu. Če je nezaželen, otrok to zelo močno čuti. Za mnoge je to naša prva travma v tem življenju – za nekatere dejansko največja. Si predstavljate, kako hudo je to?

Na srečo ne.

Dodati bi veljalo, da se vse prej kot redko rodimo nekomu, ki smo ga v prejšnjem življenju ubili. Ali pa z njim vsaj imeli resen konflikt. V takem primeru obe duši ne moreta napredovati, dokler se ne spravita. In si oprostita. Če si ne bosta oprostili, se bosta samo še enkrat skupaj vrnili na svet. Znova in znova, vse dokler jima ne uspe.

Torej moramo zelo paziti, koga sovražimo? Ker se s tem pravzaprav obsodimo nanj?

Tako, ja.

Ampak na koncu, pravite, je vedno vse oproščeno?

Drži.

To je lepa misel.

Prej sva govorila o otročičkih. V spomin si lahko prikličem vrsto klientov, ki so se s pomočjo regresoterapije spomnili, kako nezaželeni so se počutili v maternici. Prav posebej se spomnim ženske, ki je to po terapiji omenila mami. Ta je bila vsa iz sebe. »Kako to veš?!« je nejeverno strmel v hčerko. »Vse je res, a nisem nikoli nikomur povedala!«

Kaj se je zgodilo potem?

Njun odnos se je korenito izboljšal. Karmične zakonitosti so zelo jasne. Vzemiva primer vojaka, ki je na bojišču posiljeval in zdaj leži na smrtni postelji. Za njegovo usodo obstajata dve možnosti. Ali vojak zmore dovolj jasnosti duše, da globoko obžaluje svoje grehe in grozodejstva. Če se to zgodi, mu v naslednjem življenju ne bo treba biti posiljen. A pozor, obžalovanje mora biti pristno!

” Fobije, duševne motnje, zdravstvene težave – vse to gre lahko stran, ko smo se soočili z nezavednimi spomini iz prejšnjih življenj. To sem prevečkrat videl na lastne oči, da bi lahko še obstajala senca dvoma.

Če se ne kesa, pa bo najbrž posiljevan spet in spet? Dokler se ne pokesa?

Natanko tako. Dokler na svoji koži dovoljkrat ne doživi grozljive bolečine, ki jo sočloveku zada to ostudno dejanje. Dokler ne razume, kako neizrekljivo narobe je to. Zelo dobro se spomnim gospe, ki je k meni prišla, ker je imela hud odpor do spolnosti. Z regresijo sva ugotovila, da je bila v prejšnjem življenju brutalno posiljena. Tako brutalno, da ni bilo nič čudnega, da ji je travma branila uživati v spolnosti. No, potem sva stopila še korak dlje in se vprašala: zakaj je sploh bila posiljena? Kako to, da si je bila njena duša izbrala takšno izkušnjo? In sva kaj hitro ugotovila, da je nekaj življenj prej kot vojak v srednjem veku ona posiljevala. Ko je to ozavestila in se pokesala, so stvari stekle bistveno lažje.

Ženske v mojem življenju so me prosile, naj vas vprašam tudi kaj na temo karme živali. Imajo tudi one dušo?

Jasnovidci in mistiki pravijo, da imajo neke vrste skupinsko dušo. Sam se temu vprašanju nisem preveč posvečal, zato raje ne bi govoril o tem. Iz terapevtske prakse vam lahko povem, da človeška duša vsekakor lahko vstopi v živalsko telo, čeprav je to sila redko. Že davno, ko sem še živel v Nemčiji, je k meni prišla ženska, ki je bila v prejšnjem življenju črna panterka.

Sta ugotovila, zakaj?

Ker je bila v življenju pred tem velik učenjak, ki je živel povsem v glavi. Pri tem je bil tako ekstremen in tako nepopoljšljiv, da se je duša odločila za izkušnjo, v kateri razum sploh ni in ne more biti prisoten ter se bo treba v celoti zanašati na intuicijo in svoje čute.

” To naše začasno materialno domovanje je organizirano okrog vodila: Kar koli prizadenemo drugemu, bomo prej ali slej občutili sami. Naša duša si vse zapomni, tudi če si možgani ne. Po smrti se bomo spomnili in svoje prihodnje lekcije načrtovali glede na zagrešene napake.

Ježeš, čisto možno, da nekaj podobnega čaka tudi mene ... Pa je bila gospa vsaj srečna črna panterka?

Hmm ... Na začetku zelo. Našla je krasnega samca in imela z njim šest malih panterjev. A potem so jo lovci ujeli in vrgli v kletko. Tam notri je bila tako nesrečna, da je iz protesta nehala jesti in umrla.

Oh fuj, ta karma ... Uboga črna panterka! No, v sklopu krščanske vizije sveta se ji to ne bi moglo zgoditi. Ali pač? Med nami je še vedno trdno zasidrano prepričanje, da se krščanstvo in reinkarnacija izključujeta. Sami to vprašanje preučujete že desetletja.

Oh kje pa! Kje pa, da bi se krščanstvo in reinkarnacija izključevala! Res je sicer, da Cerkev zavrača idejo o preteklih življenjih, a kaj ko se je ta ista Cerkev v zgodovini s svojo krutostjo izkazala za eno najmanj krščanskih združb na svetu, vsaj

če krščanstvo pojmuje kot življenje v skladu z dejanskim Jezusovim naukom. O skladnosti Jezusovih naukov in vere v pretekla življenja pa bi bilo najbolje vprašati prve kristjane – tiste neposredno po Jezusovem vnebovzetju. Kdo so pravzaprav bili? In zakaj se v sklopu uradne teologije tako malo govori o njih?

Kdo so pravzaprav bili?

Tako imenovani gnostiki. Neposredni Jezusovi učenci in člani njegove ožje družine. Oni niso verjeli v reinkarnacijo. Ne, oni so jo poznali kot dejstvo! A ker se Jezusov nauk ni skladal s političnimi realnostmi tistega časa, so se jih oblastniki odločili izkoreniniti. Cerkev pa je prevzel Pavel, ki je prej kot Savel prve kristjane prav veselo pobijal. Kar poznamo danes kot Biblijo, je v resnici le ozek cvetober besedil, ki so Cerkvi takrat ob zori civilizacije ustrezala. In reinkarnacija v ta kanon pač ni bila umeščena, ker je bil strah vedno eden najboljših mehanizmov nadzora ljudi. In kateri človekov strah je večji kot prav strah pred smrtjo?

Drži.

Če se je ljudje ne bi tako bali, bi jih vso zgodovino mnogo težje pripravili, da v Jezusovem imenu živijo tako nekrstjanska življenja.

Ampak povejte ... Če prav razumem, se vi prav nič ne bojite smrti?

Prav nič. Dobro, samo umiranje je lahko zelo neprijetno. Ampak smrt kot taka – ne, zakaj bi se je bal? Preprosto bom zapustil to telo in obstajal naprej.

Po številnih pričevanjih naj bi bil tak obstoj celo mnogo bolj prijeten kot to naše zemeljsko bivanje.

Ko sem kliente med regresijo vprašal, ali se želijo vrniti v našo dimenzijo, so vsi po vrsti rekli nikakor. »Tukaj se počutim veliko bolje!« se je glasil tipični odgovor.

Vsi gremo torej na lepše?

Ja. Seveda za nekaj časa, pred naslednjo utelesitvijo.

Kako pa se spoprijemate z dejstvom, da boste ob prehodu izgubili svoje najljubše?

Oh, v tistem prostoru med življenji nismo zato prav nič žalostni. Pa saj jih bomo verjetno spet srečali! Nekje drugje in v nekem drugem času. Žalostni bi bili morda lahko samo za tiste, ki smo jih pustili za sabo še utelešene na tej Zemlji. Namreč žalostni zanje, ker so ostali tu v bolečini in nezavedanju prave resničnosti.